

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. XVII. Etsi tanta sit memoriæ vis, tamen eam quoque transeundam, ut
inveniatur Deus, cum in brutis quoque memoria appareat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

suam, non per seipsam in memoria tenetur oblivio, ipsa utique aderat, ut ejus imago caperetur. Cum autem adesset, quomodo imaginem suam in memoria conscribebat: quando id etiam, quod jam notatum invenit, præsentia sua delet oblivio? Et tamen quocunq; modo, licet sit modus iste incomprehensibilis & inexplicabilis, etiam ipsam oblivionem meminisse me certus sum, quia id, quod meminerimus, obruitur.

N O T Æ.

Oblivionis, ut est privatio, meminisse non possumus, quia non entis ut sic, nec imago esse potest, nec conceptus, ut recte concludit S. D. In quantum vero recordamur actus memorati- vi, quem hic & nunc habere debuimus, aut volumus, (ut cum quis meminit, sibi in concione non occurrisse conceptum sententiæ, quam edidicerat) sic meminit oblivionis suæ per imaginem non ipsius oblivionis, sed actus obliti: quem dum concipimus non adfuisse, quando debebat, hoc ipso oblivionem meminimus. Quæ etsi deleat actum oppositum, non tollit tamen memoracionem illius actus, qua meminimus illum non adfuisse, quia isti recordationi, non opponitur. Et sic videtur explicari posse memoria oblivionis.

C A P. XVII.

Etsi tanta sit memoria vis, tamen eam quoque transeundam, ut inveniat Deus, cum in brutis quoque memoria appareat.

i. **M**agna ista vis est memoriæ. Nescio quid horrendum Deus meus, profunda & infinita multiplicitas! & hoc animus

mus est, & hoc ego ipse sum. Quid ergo sum Deus meus? Quæ natura sum? Varia multimoda vita, & immensa vehementer. Ecce in memoriæ meæ campis, & antris, & cavernis innumerabilibus, atque innumerabiliter plenis innumerabilium rerum generibus, sive per imagines, sicut omnium corporum, sive per præsentiam, sicut artium, sive per nescio quas notiones vel notationes, sicut affectionum animi, quas & cum animus non patitur, memoria tenet, cum in animo sit, quicquid est in memoria. Per hæc omnia discuro, & volito hac atque illac, penetro etiam quantum possum, & finis nusquam. Tanta vis est memoriæ, tanta vitæ vis est in homine vivente mortaliter.

2. Quid igitur agam, tu vera mea vita, Deus meus? Transibo & hanc vim meam, quæ memoria vocatur, transibo eam, ut perveniam ad te dulce lumen. Quid dicis mihi? Ecce ego ascendens per animum meum ad te, qui desuper mihi manes, transibo & istam vim meam, quæ memoria vocatur: volens te attingere, unde attingi potes, & inhærere tibi, unde inhæreri tibi potest. Habent enim memoriæ & pecora, & aves: alioquin non cubilia nidosve repperent, non alia multa, quibus assuescunt: neque enim & assuescere valerent ullis rebus, nisi per memoriæ. Transibo ergo & memoriæ, ut attingam eum, qui separavit me à quadrupedibus, & volatilibus cœli sapientiosem me fecit. Transibo & memoriæ. Et ubi te inveniam vere bona, & secura suavitas? Et ubi te inveniam?

N O T Æ.

- a *Sive per presentiam, sicut artium*) censuit S. D. artes, ipsamque animam, aliaque ipsi inhærentia sine speciebus ab intellectu cognosci, eo videlicet, quod sufficienter sint ipsi unita: imagines vero solum requiri putabat, ad supplendam objecti absentis, aut non existentis præsentiam. Communiter tamen Theologi ac Philosophi docent, species intelligibiles ad horum quoque cognitionem esse necessarias, quod non est nostri instituti examinare.
- b *Sive per nescio quas notiones*) Species affectuum & conceptuum notiones potius vel notationes appellat, quam imagines: ad distinctionem credo specierum aliarum, nam re ipsa istæ notiones, quibus affectus actusque nostros cognoscimus & notamus, non minus sunt imagines, quam species rerum aliarum.

V. S. Th.

1. p. q. 55.

a. 5. Mol.

ibid. a. 2.

d. 1. Con.

3. de ani-

ma c. 5. q.

3. a. 2.

C A P. XVIII.

Deum extra memoriam non posse agnosci, adeoque nec inveniri, nihil enim invenimus, nisi quod ex imagine, quam intus tenemus, recognoscimus.

1. **S**I præter memoriam meam te invenio, immemor tui sum. Et quomodo jam inveniam te, si memor non sum tui? Perdiderat enim mulier drachmam & quæ-
Luc. 15.
 sivit eam cum lucerna: & nisi memor ejus esset, non invenisset eam. Cum enim esset inventa, unde sciret, utrum ipsa esset, si memor ejus non esset? Multa memini me perdita quæsisse, atque invenisse. Vnde istud scio? Quia cum quærerem aliquid eorum, & diceretur mihi, numquid forte hoc est? num forte istud? tamdiu dicebam, non est: donec id offerretur, quod quærebam. Cujus

R

jus